

Mile Lisica

NOĆNA TIŠINA

Noćas biljke imaju moje oči
Drhte iznutra
Pod tvojim nebom

U zglobu tišine magla se mresti
A žuta guta belu

Noćas jesen ulazi u sobu
Zamišljena
Taj bakarni cirkus boja
Posle kiše

Noćas od lišća žuta
Ništa
Ništa
Nije tiše

MORE

Pamtim pesmu kamena
Dok se dan kotrlja ravnicom
U prozorskom staklu
Što se magli
Na izgovor prvog slova tvog imena

Pamtim žive
Što su iz tuđe smrti pobešli
Zarad ljubavi
Sa žabljim očima
U mesu ptica

Pamtim mrava što mi je obećao tvoju ruku
Usred zelenog polja
Gde se ova pesma leči
Obučena u haljinu oblaka
I kožu pokošenih trava

Pamtim pred svaku kišu
More što se peni

Crveno
Crveno
U meni
Meni

TREBA ZBUNITI JESEN

Spavao bih u tvojoj duši
Noćas

Treba zbuniti jesen
Rasklopiti zglob po zglob
Pustiti svež otrov da kaplje iz oka
Neka kaplje tanko po krovu
Neka gužva pod kožom ulice

Treba
Treba ozdraviti našu bol
Bluz tek opalog lišća
Biti samo jesen
Jesen
Kuju je blagoslovilo more
Duboko u nama

Treba
Treba zbuniti jesen
Rasklopiti zglob po zglob

TIHI NAČIN SMRTI

Jesen
Ništa između

Pokošeno nebo iznad granja
I lišće što se još trese od ljubavi
Beživotno
Prenoćilo u duši
I ispilo mir iz dlanova

U jesen
Kada neko odlazi

Pola me pojede tišina
Druga polovina mene u pesmu iskrvari
Polumrtva od ljubavi
I malo nade

Jesen
Vetar će završiti pesmu